

Jmenuji se Ondrej Hubalek a letos bych byl v sexte Letohradske soukromého gymnázia. Jenže jsem se rozhodl strávit školní rok 2012/2013 ve Spojených státech amerických, takže momentálně jsem studentem Holtville High School. Budu sem na školní stránce občas psát svoje postřehy. Někdy jen něco krátkého, jindy se pokusím zamyslet se trochu obsirněji. Jedna důležitá věc hned na začátek: všechno, co sem napíšu, bude ovlivněno tím, že bydlím ve městě Deatsville, Alabama. Školní systém, společnost, zvyky, angličtina a mnoho dalších věcí se liší od místa, státu od státu.

Začnu tím, co je pro mě jako studenta - nevolice momentálně dost aktuální (k prezidentským volbám něco napíšu přistě, až budeme vědět, kdo vyhrál) a to je konec středškolské fotbalové sezony a celá ta myšlenka školního sportu.

Sporty tu fungují trochu jinak, než u nás. Jestliže někdo hraje nějaký z “velkých” sportů (americký fotbal, baseball, basketbal, fotbal, volejbal, tenis), není to tak, že by několikrát do týdne šel po škole trénovat do nějakého klubu. Tyto sporty jsou přímo spojeny se školou. Většina trenérů zároveň i vyučuje. Takže jak to funguje? Máme na to dva pohledy. Ten první je pohled diváka. Jelikož můj host-brother hraje americký fotbal, byl jsem zatím na všech zápasech a ani ten poslední nezaměškám. Fotbal je tu velká věc, takže je mu věnována velká pozornost. Popíšu vám, jak to probíhá při domácím zápase. Za parkování zaplatíte \$2 a za lístek \$6. Na naše tribuny se podle mě vejde okolo 2 000 lidí, možná trochu víc, ale nikdy není plně obsazeno. Můžete si koupit něco ve stánku s občerstvením a předtím, než zápas začne, hraje band státní hymnu. Velká část obecnosti je tvořena rodiči a příbuznými hráčů a spolužáky. Jedna část tribuny je vyhrazena pro marching band (v našem případě “Green Machine Marching Band” - bubny a dechové nástroje). Ti studenti, kteří si chtějí hrát trochu víc, se sdružují hned vedle bandu a fandí, což jim plíce a ruce stáčí. Já jsem skoro vzdychal mezi nimi. Zápas začíná. Čtyři čtvrtiny po 12 minutách. Marching band hraje všem známe melodii, roztleskavěcky povzbuzují diváky k jasotě a všichni se snaží podpořit tým jasotou. Obvyklý páteční večer...

Můj druhý pohled na věc, je pohled zúčastněného. Pokud se dostanu do týmu, budu hrát tento rok baseball za svoji školu. Zatím to pro mě znamená trénink jen v pondělí a pátek, ale jakmile skončí fotbalová sezona, tak začneme trénovat naplno. Každý den hned po škole dvě hodiny a jakmile budeme moct trénovat na hřišti, tak tři hodiny denně. Je to tvrdá drina, ale má to cenu. Hrát za školu není právo, ale privilegium, prestiž. Ne všichni na to mají, takže ten, kdo se do týmu dostane, si nikdy nestěžuje, že nemá čas na další věci nebo něco podobného. Tím, že je tým spojen se školou a trenér je i učitel, panuje v týmu celkem dost vysoká disciplína. Trenér se dozví, když má někdo problém s chováním ve škole a my pak místo normálního tréninku nosíme pul hodiny 20-ti kilogramovou zátek na fotbalové hřišti jako trest. Takže se tomu všichni snaží vyvarovat. To je podle mě jedna z nejlepších věcí na celém tomto systému. Kdo chce hrát, musí se podle toho chovat. Nikdo ve svém týmu nestrpí lajdáky a problémové studenty.

Take je ten celý systém vytvořen tak, že můžete hrát hned několik sportů, pokud se nepřekrývají sezony. Na podzim můžete hrát americký fotbal, jakmile ten skončí, začnete trénovat a hrát basketbal a po basketbalové sezóně začínají baseballové tréninky na hřišti.

Další věc je, že každý sport si na sebe musí taky podstatně část peněz vydělat. Příjem je z lístku za vstup a když začínají tréninky, máme tu něco, čemu se říká fundraiser. Znamená to, že sportovci se snaží něco prodat a získat z prodaných věcí nějakou část, která putuje do týmové pokladny. My baseballisté budeme prodávat losy a na začátku sezony se vylosuje několik lidí, kteří něco vyhrávají. Rekl bych, že lidé jsou tu střednější. Možná byste tomu neverili, ale dají se takto sehnat i tisíce dolarů pro tým.

To je krátko asi tak všechno. Popsal jsem vám, jak to tu funguje a jak to vidím já, takže si o tom můžete udělat svůj názor. Pokud k tomu máte nějaký komentář nebo dotaz, obraťte se na pana reditele Semberu a ten vám poskytne moji e-mailovou adresu, rád uvidím jakýkoli postřeh.

Jak už jsem zmínil, přistě se trochu zamyslim nad prezidentskými volbami.

Ondrej Hubalek, sexta LSG, toho času Deatsville, Alabama, USA